

19 MAYIS

Atatürk'ü Anma Gençlik ve Spor Bayramı

Kutlu Olsun!

Mayıs

Ayı Bülteni

Özel

KENAN DOĞAN

ANAOKULU

Anneler Günü

Mayıs ayının en özel duygularından biri olan "anne sevgisini", çocuklarımızın gözünden ve onların içten ifadeleriyle sizlerle buluşturmak istedik. Bu ay, çocuklarımıza annelerini anlatmaları için küçük bir alan açtık. Onlara sadece birkaç soru sorduk...

"Annenle en çok ne yapmayı seversin?"

"Annen seni nasıl mutlu eder?"

"Annen neden çok özel?"

Gerisini onların kalbine bıraktık.

Ortaya çıkan cümleler; bazen bir oyunun içinde saklı neşe, bazen bir sarılmanın verdiği güven, bazen de küçük ama kocaman bir sevgi ifadesi oldu. Her biri, çocuklarımızın annelerine duyduğu sevginin en saf ve en gerçek yansıması...

Bu satırlarda okuyacağınız her cümle, hiçbir düzeltme yapılmadan, çocuklarımızın kendi ifadeleriyle yazılmıştır. Çünkü biliyoruz ki onların dünyasında sevgi, en doğal haliyle en güzel şekilde anlatılır.

Tüm annelerimizin Anneler Günü'nü sevgiyle kutluyoruz.

İşte onların gözünden anneler...

Annem üzgün olunca ben,

Ona doğum günü yaparım – Zeynep Duru T.

Hediye alırım – Karan B.

Annemi neşelendiririm – Selcan B.

Mutsuz olurum – Alisa D.

Annem beni en çok ne zaman mutlu eder?

Bana minik lego aldığımda – Mehmet Alp B.

Okul çıkışı arkadaşlarımla yanına götürdüğünde – Aslan T.

Eşya aldıkları zaman – Kerim Batu O.

Hediye aldığı zaman – Arya D.

Annemin en güzel özelliği,

Simli kıyafet giymesi – Mehmet Alp B.

Araba sürmesi – Zeynep Duru T.

Kaşlarına makyaj yaparken çok güzel olması – Aslan T.

Beni çok sevmesi – Karan B.

Benim kahramanım olması – Can Ç.

Kalbinin güzelliği – Eliz Y.

Annem bir çiçek olsaydı ne olurdu?

Papatya – Şura A.

Rengarenk bir buket – Mehmet Alp B.

Gül – Ateş D.

Sarı papatya – Mira A.

Ayçiçeği – Zeynep Duru T.

Pembe gül – Duru K.

Kapatya – Nevzat Ata Ü.

Annem bir masal kahramanı olsaydı,

Kırmızı Başlıklı Kız – Özkan Aslan E.

Elsa – Şura A.

Süper Yıldız Kahramanı – Zeynep Duru T.

Hızlı uçan ve herkese iyilik yapan bir iyilik meleği – Gülce Ö.

Uçabilirdi – Oğuz K.

Tırmanırdı her yere – Ateş D.

Şövalye olurdu, çünkü benim annem çok güçlü – Mete B.

Annemle en özel anımız,

Tatile gittiğimiz zaman – Duru K.

Parka gitmek – Can Ç.

Annemle vakit geçirdiğimiz her zaman – Aytolun C.

Annem bana en çok ... pişirir.

Fasulye – Defne D.

Yumurta, sosis – Nefes Ü.

Pizza – Öykü Ö.

Sucuk , makarna – Asya Y.

Yumurta – Ayza B.

Makarna- domates çorbası – Ali Alper Ç.

Makarna – Çağın Deniz A.

Pasta – Faruk A.

Pilav – İdil Ç.

Makarna, sucuk – Begüm Âla E.

Annemle en çok ... severim.

Parka gitmeyi – Burak T.
Oyun oynamayı – Defne D.
Uyumayı – Nefes Ü.
Öpücük vermeyi – Öykü Ö.
Yemek yapmayı, boyama yapmayı – Asya Y.
Yemek yapmayı – Ayza B.
Yıkanmayı – Ali Alper Ç.
Markete gitmeyi – Çağın Deniz A.
Gezmeyi – Faruk A.
Oyuncakçıya gitmeyi – İdil Ç.
Resim yapmayı – Begüm Âla E.

Annem bana hep ... der.

Çiçeğim – Karan B.
Sarı Paşam – Mehmet Alp B.
Gülüm – Zeynep Duru T.
Canım – Ateş D.
Balım – Oğuz K.
Kuzum – Eylül Ç.

Annem benim için neden özel?

Çünkü beni güldürür – Hazal O.
Hergün güzel yemekler yapıyor – Meriç Ö.
Bana sarılıyor birlikte uyuyoruz – Kuzey K.
Beni hep tatile götürüyor – Su Ç.

Annem bana ... öğretti.

Paylaşmayı – Hazal O.
Teşekkür etmeyi, özür dilemeyi – Ada B.
Kıyafetlerimi giymeyi – İbrahim Kaan B.
Arkadaşlarıma iyi davranmayı – İlay Ç.

Annem bana kendimi nasıl hissetirir?

Mutlu – Aras M.
Güvende – Kuzey K.
Çok iyi – Alin A.

Annem yorulduğunda ben...

Yardım ederim – Ece A.
Sarılırım ve öperim – Güneş Arya S.
Su getiririm – Zülal Ela U.

Annemi mutlu etmek için,

Babamla yemek pişiririz – Su Ç.
Odamı toplarım – Alin A.
Yardım ederim – Ada B.
Anneme resim yaparım – Hazal O.
Hediye alırım – Güneş Arya S.
Doğum gününde sürpriz yaparım – Ece A.

Annemin en çok neye ihtiyacı var?

Uykuya – Ece A.
Kıyafete – Zülal Ela U.
Dinlenmeye – Sarya B.

Annem dünyayı yönetseydi ...

Dünya sevgi dolu bir yer olurdu – Güneş Arya S.
Herkesle konuşurdu, onlara yardım ederdi – İlay Ç.
Her yer temiz olurdu – Su Ç.
Herkes birbirleriyle arkadaş olurdu – Aras M.

Annem benim kalbimde,

Çiçek gibi – Hazal O.
Hep yaşayacak – Kuzey K.

Sevgili anneler,
çocuklarınızın gözünden siz; sevgi, güven,
şefkat ve mutluluğun en güzel halisiniz.
İyi ki varsınız.

Anneler gününüz kutlu olsun. 🌸

19 Mayıs Atatürk'ü Anma, Gençlik ve Spor Bayramı

19 Mayıs yaklaşırken kalem ister istemez geleceğe dönüyor...

Çünkü bu tarih yalnızca bir başlangıcın değil, aynı zamanda bir emanetin adıdır.

"Ey yükselen yeni nesil! İstikbal sizindir." diyen Mustafa Kemal Atatürk, aslında sadece bir dönemin gençlerine değil, bugün sınıflarımızda oyun oynayan, ayakkabısını ters giyip yine de koşmaya devam eden, düşüp kalkarken gülmeyi unutmayan tüm çocuklara sesleniyordu.

Gelecek dediğimiz şey, uzak bir zaman dilimi değil; şu an blok köşesinde kule yapan, boyaları karıştırıp yeni renkler keşfeden, arkadaşına "hadi birlikte yapalım" diyen çocukların tam da içindedir.

19 Mayıs 1919'da Samsun'da atılan o ilk adım, aslında bir milletin kendi geleceğine duyduğu güvenin en güçlü ifadesiydi. Bugün biz eğitimciler için bu güven, çocuklara verdiğimiz her küçük sorumlulukta, onların fikirlerini ciddiye aldığımız her anda yeniden hayat buluyor. Çünkü biliyoruz ki; "Bütün ümidim gençliktedir" sözü bir temenni değil, bir yön haritasıdır.

Bugünün çocukları...

Henüz harfleri yeni tanıyan ama duyguları çok iyi okuyan, paylaşmayı öğrenirken adalet duygusunu da geliştiren, küçük elleriyle büyük hayaller kuran çocuklar...

Ebru GÖNÜLAL

Kenan Doğan Anaokulu
Okul Müdürü

Onlar yarının gençleri olacak. Ve o gençler, sadece bir ülkenin değil, bir dünyanın sorumluluğunu taşıyacak. Bize düşen ise onları sadece akademik bilgiyle değil; merakla, cesaretle, empatiyle ve değerlerle büyütmek.

Sevgili çocuklar,

Belki bugün bayrakları sadece bir etkinlikte sallıyorsunuz. Belki marşları henüz tam ezbere bilmiyorsunuz. Ama bilin ki; siz büyüdükçe bu ülkenin sesi de umudu da sizinle büyüyecek.

19 Mayıs'ın ruhu; bir cesaret, bir başlangıç ve en çok da bir güven hikâyesidir. Ve biz bugün, o güveni en doğru yere teslim ediyoruz: Sizlere!

Çünkü biliyoruz...

Gelecek, en çok çocuklara yakışır.

Hıdırellez

Uzun zaman önceydi... Bir bahar sabahında, güneşin ışıklarıyla birlikte doğa uyanırken, insanlar da aynı sevinçle güne merhaba dedi. Toprak yeşerdi, ağaçlar çiçeklerle doldu. Hızır bereketin, İlyas ise yağmurun simgesi oldu. Onların buluşması ise dillerde "Hıdırellez" olarak yer etti. O günden sonra her yıl, baharın gelişyle birlikte yeryüzünde büyük bir şenlik kuruldu. İnsanlar bir araya geldi; şifa dilemek, talihlerini açmak, bolluk ve bereketi çağdırmak için...

Hıdırellez gecesinde dualar edildi, dilekler tutuldu. Umutlar kurdeleye dönüştü, gül dallarına asıldı. Nazarın, hastalığın, sıkıntının uzaklaşması için ateşler yakıldı. O ateşin etrafında toplananlar, birlikte dilek tuttu, birlikte umutlandı. Çünkü o gece, iyiliğin ışığı karanlığı dağıtır. Anadolu'da binlerce yıldır yaşatılan Hıdırellez, insanı doğayla, insanı insanla buluşturur.

Ve o gün... Herkes için bir bayram olur.

Bolluk bereket temasına uygun olarak bir Anadolu masalı seçelim o halde;

Tencerecik Masalı

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, kalbur saman içinde, cinler top oynarken eski hamam içinde... Ben diyeyim şu ağaçtan, siz deyin bu yamaçtan uçtu uçtu bir kuş uçtu. Kuş uçmadı, gümüş uçtu. Gümüş uçmadı, memiş uçtu. Uçtu uçmadı derkeken anam düştü beşikten, babam düştü eşikten. Biri kaptı maşayı, öbürü aldı neşeyi. Ah, dolanıverdim bu köşeyi. Ah, bu köşe ne köşe; dil dolanır, ağız varmaz bu işe. Natal matal martaval, işte size duyulmamış bir masal.

Bir varmış bir yokmuş, zamanın ötesinde bir zamanda ormanda bir kulübede yaşayan bir ana kız varmış. Bunlar ip eğirir, bu iplerle kumaş dokur, kumaşları her hafta şehrin pazarına götürüp satarmış.

Gülcan UYAR

Öğretmen / Masal Anlatıcısı

Hayat böyle akıp giderken anne kızına: "Kızım, yarın pazara tek başına gideceksin, kumaşları satıp geleceksin." demiş. Bunu duyan kız çok heyecanlanmış; ilk defa tek başına bir yolculuğa çıkacağı için sabaha kadar uyku tutmamış.

Sabah gün ışığınca bohçasına kumaşları koymuş, yola koyulmuş. Az gitmiş uz gitmiş, çayır çimen biçerek, soğuk sular içerek varmış şehrin pazarına. Rengârenk kumaşları tezgâha serer sermez bir metre, üç metre, beş metre, on metre derkeken daha öğlen olmadan tüm kumaşları satmış. Kalbi sevinçle dolu, cebine parayı koyup şöyle bir çarşı pazar gezmeye karar vermiş.

Özel
KENAN DOĞAN
ANAOKULU

Çarşı pazar dolaşırken bir dükkânın camında eski bir tencere görmüş. Tencereyi görür görmez büyülenmiş gibi dükkânın içine girmiş. Hemen satın almak istemiş; cebindeki tüm parayı verip tencereyi almış. Dükkândan dışarı çıkınca tencere parıl parıl parlamaya başlamış. Meğer sihirli bir tencereymiş.

Pazardan doğruca ormandaki kulübeye gitmiş. Kapıyı çalmış. Annesi kapıyı heyecanla açmış: "Kızım," demiş, "ne yaptın, sattın mı kumaşları, nerede para?" "Anne," demiş kız, "kumaşları sattım. Yerine bu tencereyi aldım."

Anne bunu duyunca çok sinirlenmiş: "Kızım, ağız aç!" demiş. Almış tencereyi pencereden dışarıya atmış; tencere bir tarafa, kapak bir tarafa... Kız üzgün oturmuş bir köşeye.

O sırada yoldan bir kadın geçiyormuş. Almış tencereyi, eve götürmüş, yıkamış, paklamış. Mis kokulu sarma içini hazırlamış. Bir dizi, üç dizi, beş dizi derkeken bir tencere sarma sarmış. Tencere pişince içini bir kaba boşaltmış, tekrar doldurmuş. Doğru nereye? Kızın evine...

Tık tık.
"Kim o?"

"Ben tencere, içimde de sarma var."
"Hiii!" demiş kız. "Anne, tencere geldi, içinde de sarma var."

Hemen tencereyi içeriye almışlar. Yemişler, içmişler, konuya komşuya dağıtmışlar; yine de bitmemiş. Öyle bereketli bir tencereymiş. Bir süre sonra anne birden sinirlenmiş, almış tencereyi pencereden dışarıya atmış; taaak, tencere bir tarafa, kapak bir tarafa... Kız üzgün oturmuş bir köşeye.

O sırada bir grup kadın neşe içinde hamama gidiyormuş. İçlerinden biri tencereyi almış: "Ayy!" demiş, "ne güzel bir tencere, alayım bu tencereyi, maşrapa yaparım."

Almış tencereyi hamama götürmüş. Yüzüklerini çıkarmış, çınn; bilezikler çınn, kolyeler, altınlar, gümüşler, inciler derkeken tencere ağzına kadar dolmuş.

İçini bir kaba boşaltmış, tekrar doldurmuş. Doğru nereye? Kızın evine.

Tık tık...
"Kim o?"
"Ben tencere..."
"İçinde ne var?"
"İncik boncuk..."
"Hiii!" demiş kız. "Anne, tencere geldi, içinde de incik boncuk var."

Hemen tencereyi içeriye almışlar. Takmışlar, takıştırmışlar, konuya komşuya dağıtmışlar; yine de bitmemiş. Öyle bereketli bir tencereymiş. Bir süre sonra anne birden sinirlenmiş: "Ne olursa olsun, ben bu tencereyi sevmedim." demiş. Almış tencereyi pencereden dışarıya atmış; taaak, tencere bir tarafa, kapak bir tarafa... Kız üzgün oturmuş bir köşeye.

O sırada ülkenin şehzadesi atlı adamları ile ormanda bir gezinti yapıyormuş. Yerde tencereyi görmüş, hemen adamlarına emir vermiş: "Alın bu tencereyi, odama koyun." Ertesi sabah şehzade uyanmış, şöyle bir aynaya bakmış: "Ah," demiş, "ne kadar güzel bir gün ve ben çok yakışıklıyım." O anda tencerenin kapağı açılmış, şehzadeyi hooop içine almış. Doğru nereye? Kızın evine.

Tık tık...
"Kim o?"
"Ben tencere..."
"İçinde ne var?"
"Şehzade..."
"Hiii!" demiş kız. "Anne, tencere geldi, içinde de şehzade var."

Hemen tencereyi içeriye almışlar. Şehzade hop dışarı çıkmış. O anda ayın on dördü gibi güzel kızı görüp âşık olmuş. Annesinden kızı istemiş, annesi de: "Verdim, gitti!" demiş. O günden sonra kız ve şehzade evlenmiş, sonsuza kadar mutlu yaşamış. Tencere de ocağın üstünde kaynamış durmuş. Bolluk, bereket ve neşe saçmış.

Nomofobi: Çağımızın Yeni Bağımlılık Türünün Aile Hayatımıza Etkileri

Teknolojinin gelişmesiyle birlikte telefonlar artık yalnızca iletişim aracı olmaktan çıktı. Gün içinde haber aldığımız, çalıştığımız, sosyalleştığımız, dinlendiğimiz ve hatta bazen zihinsel olarak kaçtığımız bir alan haline geldi. Bu değişimle birlikte son yıllarda sıkça konuşulan bir kavram da hayatımıza girdi: Nomofobi.

Nomofobi, kişinin telefonsuz kaldığında yoğun huzursuzluk hissetmesi, telefonuna ulaşamadığında kaygı yaşamaması olarak tanımlanır. Telefonun şarjının bitmesi, internetin çekmemesi ya da kısa süreliğine bile telefondan uzak kalmak bazı kişilerde gerginlik yaratabilir. Her ne kadar resmi bir psikiyatrik tanı olarak sınıflandırılmasa da günümüzde davranışsal bağımlılıklar ve kaygı alanında değerlendirilen önemli konulardan biri haline gelmiştir.

Aslında mesele yalnızca "telefona fazla bakmak" değildir. Mesele; zihnin sürekli uyarılmaya ihtiyaç duymasıdır. Gün içinde fark etmeden defalarca telefonu kontrol etmek, kısa boşluklara tahammül edememek ve sürekli bir bildirim beklentisi içinde olmak zamanla dikkat süresini, sabrı ve ilişkilerde anda kalabilme kapasitesini etkileyebilmektedir.

Bugün birçoğumuz çocuğuyla oyun oynarken, yemek yerken ya da sohbet ederken bile sık sık telefona yönelebiliyoruz. Çoğu zaman bunun kötü niyetli bir tarafı yok. Hepimiz yoğunuz, zihnimiz yorgun ve bazen telefon kısa bir mola gibi gelebiliyor. Ancak çocuk açısından baktığımızda durum biraz farklı olabiliyor.

Özellikle okul öncesi dönemde çocuklar ilişkiyi "ortak dikkat" üzerinden kurarlar. Çocuk size bir oyuncak gösterdiğinde aslında yalnızca oyuncağı göstermiyor; sizin onun heyecanına eşlik etmenizi ister. Bu nedenle ebeveyn fiziksel olarak yanında olsa bile zihinsel olarak sürekli telefondaysa çocuk bunu hissedebilir. Çünkü çocuk için ilişki; göz teması, mimik, ses tonu ve duygusal olarak orada olabilmektir.

Araştırmalar, ebeveyn ilgisinin sık sık ekran tarafından bölünmesinin çocuklarda huzursuzluk, daha fazla ilgi talebi, sabırsızlık ve ekran isteğinde artış gibi sonuçlara yol açabileceğini göstermektedir. Çocuklar yetişkinleri model alarak öğrenirler. Evde herkes sıkıldığında telefona yöneliyorsa çocuk da zamanla duygularını düzenlemek için ekrana ihtiyaç duymaya başlayabilir.

Eda TURANOĞLU
Uzm. Psikolog

Burada amaç teknolojiyi tamamen hayatımızdan çıkarmak değildir. Çünkü teknoloji artık yaşamın doğal bir parçası. Ancak teknolojiyle kurduğumuz ilişkiyi fark etmek oldukça önemlidir. Özellikle çocuklar için uzun saatlerden çok, gerçekten bağlantı hissedebildikleri kısa ama kaliteli anlar daha belirleyicidir.

Bazen yalnızca 20 dakikalık bölünmemiş bir oyun, telefonsuz geçirilen bir yemek ya da gerçekten dinlenildiğini hissettiren kısa bir sohbet çocuğun duygusal dünyasında oldukça güçlü bir yer bırakabilir. Çünkü çocukların en temel ihtiyaçlarından biri; görülmek, duyulmak ve ilişkide hissedebilmektir.

Bugün çocuklarımız ekran çağının içine doğuyorlar. Bu nedenle onların teknolojiyle sağlıklı ilişki kurabilmeleri için önce bizim kendi kullanım biçimimize bakmamız gerekiyor. Çünkü çocuklar en çok söylenenleri değil, evin içinde yaşanan ilişki biçimini öğreniyorlar.

Teknoloji hayatımızda kalmaya devam edecek. Ancak çocuklarımızın duygusal gelişimi açısından hâlâ en koruyucu şey; güvenli ilişki, temas ve gerçekten birlikte geçirilen anlardır.

Eski Bayramlar

Merhabalar Herkese...

Sevgili Ebru Hocam "bize eski bayramları anlatan bir yazı yazar mısınız?" dediğinde kendi içimde küçük bir zaman yolculuğuna çıktım. Ara ara heyecanlandım, ara ara duygulandım. Hem çocuk "beni" ile karşılaşmış selamlaştım, hem de o bayramları tekrar yaşadım. Eskiden bayramın gelişi karşılamak günler öncesinden başlardı. Nedendir bilinmez evler dip köşe iyice temizlenir, yenilenmesi gereken şeyler elden geçirilir, onarılırdı. Şimdiki gibi hemen atılıp yerine yenisi gelmezdi. Şimdilerde "dönüştürmek" deniyor ya işte o zamanlar her şey dönüştürülürdü, israf edilmezdi. Şimdiki gibi uzun tatiller olmaz dolayısıyla da bayramlarda tatil beldelerine gidilmezdi. Varsa uzakta olan yakınlar aile büyüklerinin evinde toplanılırdı.

Öyle her istendiğinde giysi, ayakkabı alınamadığı ya da alınmadığı için mutlaka küçüklere imkânlar dahilinde bayramlık giysiler alınırdı. Bazı evlerde anneler ev işlerinden arta kalan zamanlarda bayramlıkları kendileri dikerdi. Bu, çocuklar için inanılmaz heyecan vericiydi. Giysiler bayram sabahına kadar giyilmezdi ama çocuklar evin içinde giyip heyecanla dolaşırdı. Hatta gece onlarla yatılırdı. (İtiraf edeyim bir keresinde ben de ayakkabılarımla ve giysilerimle uyumuştum.)

Tabii doğal olarak bayram sabahları ipe çekilirdi. En güzelinden bayram şekerleri alınır, kolonya şişeleri doldurulur, ikramlıklar hazırlanırdı, sunumluklara konulurdu. Çocuklara rengârenk balonlar alınır, içine harçlık konulan bembeyaz mendiller hazırlanırdı. Bayram sabahı herkes bayramlıklarını giyinir, bütün aile büyükten küçüğe el öperek bayramlaşır, özenle hazırlanmış sofranın etrafında yerler alınır, keyifli bir bayram yemeği yenirdi.

Ferda OKUR

Çocukların Ferda Annesi

Sonrasında misafir beklenir ya da misafiriğe gidilirdi. Çocuklar için bayram harçlık ve şeker demektir, dolayısıyla büyük mutluluktur. Eskiden bayram; sevinçti, heyecandı, mutluluk vericiydi. Belki de hayat bu kadar koşturmacalı, bu kadar yorucu değildi. Büyükler sevgi dolu, küçükler saygılıydı ve bütün ailenin birlikte olması çok keyifliydi. Kalabalık, kocaman, bir arada yaşayan aileler vardı.

Demem o ki; bayramlar çok güzeldi ve çok anlamlıydı. Öyle her şeye çok kolay ulaşılmanın alının, verilen her şey de çok kıymetliydi. Bayram sevinci diye birşey vardı ve herkes yaşardı. Küsler barışır mıydı bilmem ama kucaklaşarak özlem giderilir, birlikte olmanın keyfi çıkarılırdı.

Hayat paylaşınca çok güzel.
Bayramları bayram gibi yaşamanız dileğiyle sevgiyle kalın.

Ömrünüz bayram olsun...

Özel
KENAN DOĞAN
ANAOKULU

Özel
KENAN DOĞAN
ANAOKULU

www.kenandogananaokulu.com